13. Se upp! känn Alonzo, war wälnadens ljud, Förrädersta! mins dina eder: Ditt högmod, din falskhet, dem straffe nu Gud, Min wälnad hos dig i sin Brudliga skrud Nu sätter sig neder och fordrar sin Brud, Och rycker i grafwen dig neder.

14. Sin arm kring den sköna nu lindade han, Förgäfwes deß jemmer man hörde, Och fort med sitt rof genom lusten förswann, Ej nånsin man mera Imogene fann, Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Báronen, och allt se'n hans slott Stått öde i långliga tider; Ty fagorna säga: att Imogenes lott Är den, till ett ewigt straff för sitt brott, Begråta det öde hon lider.

16. Hwart år fyra gånger hon wisar sig än, När midnatten spännt sina wingar, I hwit brudlig drägt hon då synes igen; Och skriker: att Benrangels-Riddarn är den, Kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansa spöken med gräsliga skräl, Som blod utur dödskallar dricka, Och stöta ihop hwar sin murknade bål, Och tjuta: Alonzo den tappre! din skäl, Och skäl för din trolösa flicka!

Den Andra:

Emma och Wilhelm.

Den sköna Emma tröstlös låg, Odräglig war deß smärta, Då hon sig öfwergifwen såg Af den, hon skänkt sitt hjerta.

2. Hon sade: han mig swurit har, Att ewigt trogen wara; I morgon dock till kyrkan far, Att sig med Cloe para.

3. Fast mången ann' begärde mig, Så walde jag dock denne; Mitt hjerta som förklarat sig Kan aldrig älska twenne.

4. Ack, Wilhelm! du den ende war, Som lärt mitt hjerta ömma; Fast trolös har du det dock qwar, Jag kan dig aldrig glömma.

5. Hwad är mitt brott? Säg på hwad lag Du mig till döden dömer; Jo: Cloe är mer rik än jag, Och annat allt du glömmer.

6. De ögon du så sköna fann, Du dömt att ständigt gråta; De kinder, för hwars glans du brann, Att bli af tårar wåta.

7. Min Brudsång lär bli mörk och kall; Din grymhet och min smärta, Dock ingen annan hämnas skall, Än just ditt eget hjerta.

8. Till Kyrkan skall min Wilhelm gå, Att med en ann' sig para; Men, mina wänner! lagen så, Att jag då der får wara.

9. När han ses komma med sin Brud, I stät och prakt må båda Ut i sin hwita swepningsskrud Den swikna Emma skåda.

10. Allt swartnar och förmörkar sig; Min mor jag tror mig höra Från grafwen ropa: kom till mig! Ja, Emma skall så göra.

11. Jag ser, hwad kanske ingen ser, Sig Englar kring mig swinga; Jag hör, och kanske ingen mer, Att alla klockor ringa.

Es 880

Tryckt hos J. P. Lundström, 1854.

Annonser.

Den Tredje:

Min wän, om du will tåla lynnen mörkna, wandra, &c.

Advertis-Bilder.

Den Förste:

Benrangels-Riddaren.

En Krigsman få bålo och en Gråten få gann &c.

Den Andra:

Emma och Wilhelm.

Den sköna Emma trösflös låg, &c.

22. Sorg, ånger, gäckad kärlek, blygd, I Wilhelms bröst regera, Förbannad af sin fosterbygd, Och af sig sjelf än mera.

23. Förtwiflad han till kistan lopp, Att sig på liket kasta. Med darrning i sin hela kropp Till Emma sågs han hasta.

24. Han henne re'n i famnen höll, När hjertat tycktes brista, Han gaf ett rop wid det han föll, Det ropet war hans sista.

25. Om Bruden, som en trolös tog, Jag stort ej kan berätta, Hon sorgsen ensam hemåt drog, Wißt icke nöjd med detta.

26. Ett rum likwäl i Emmas graf Här Wilhelms lik fick taga, Se'n han så dyr försoning gaf, Låt man sig det behaga.

27. Så fick då Emma sitt igen I jordens dystra gömma. Trolöse! himlens finger känn, Och märk hur hän kan döma!

28. I, som för ro skull gören lek Af löften och af eder, Wißt Wilhelms wålnad om ert swek Kan mycket säga eder.

Den Tredje:

Min wän, om du will rätt igenom werlden wandra, Så följ din egen smak och bry dig ej om andra, Tro endast hwad du ser, och deßa reglor lär, I korthet finns der mer än i Nordins Katekes.

Den Första:

En Krigsman så båld och en Fröken så grann De sutto till hop i det gröna: De sågo med ömma begär på hwarann', Alonzo den tappre, så kallades han, Och hon: Imogene den sköna.

2. Ack! suckade han: då i morgon jag går Till fremmande länder att strida, Snart rinner för mig mer ej saknadens tår, En rikare friares helsning du får, Och han får mitt rum wid din sida.

3. Tyst grymme! tyst grymme! war Imogenes swar, Ack! upphör att orätt mig göra: Den Heliga Jungfrun till wittne jag tar, Att lefwer du, dör du, min hand, mina dar Blott dig eller ingen tillhöra.

4. Om nånsin begärens ell' fåfängans bud Mig från min Alonzo förleder, Mitt högmod, min falskhet dem straffe då Gud, Din wålnad hos mig i min Brudliga skrud, Då sätte sig neder och fodre sin Brud, Och rycke i grafwen mig neder.

5. Den tappre sig slet från den sköna i grät, Och for till det heliga landet: Men knappt årets tider följt solhwarfwet åt, Så kom en Baron uti lysande stät, Och tillböd åt Imogene handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans förledande skick, Snart kommo deß eder att wackla: Han